

Иди — недѣй да тя чека оня избранъ човѣкъ на праздно. —

Каша. Ахъ! ако му неотнесѣ нищо, той ще наистина да ся смѣти. (отива).

III. ЯВЛЕНІЕ.

Маріа (сама.)

Това ли е спокойство-то, съ кое-то съмъ ся азъ некога гордѣла? това ли е добродѣтель-та, съ коя-то съмъ ся азъ голѣмела? — Име-то на единъ чуждинецъ човѣкъ, възбужда въ менъ да ми тупа силно сърдце-то, и да ми докарва чървенило на лицето. — Чуждинецъ! — менъ Любоко чуждъ ли е? — Можели той менъ да бѣде нѣкогажъ чуждъ? ахъ! не! азъ съмъ него толко силно либила! Боже! ты самъ знаешъ дали е онъ това заслужвалъ! — ахъ! Азъ го и сега обичамъ! (тихомъ плаче). Той е былъ моя първа и единичка любовъ! — Разумъ-тъ и дѣтинска-та длъжность сѣ могли да го истѣргнатъ изъ мои-тъ обятія, но не и изъ сърдце-то ми. Грѣхъ ли е това, та ся азъ силъ невинно да го заборава? — не — Любоко! — не — ты си най-добры-тъ, кому-то съмъ азъ была завѣщала по прѣди вѣрность, и кой-то си мя развързалъ толко благородно отъ мои-тъ кѣтвѣ. — Твое-то отказване — твоє-то спокойно търпѣние — твоє-то днешно великодушие — по кой пътъ ся пристѣпва при женско-то сърдце, ако не по тоя? —

IV. ЯВЛЕНІЕ.

Стефанъ (влиза).

Маріа. (съ приструванъ веселостъ) Добръ дошелъ любезный Стефана!